

บทที่ 5

การอภิปรายผลการวิจัย

ในบทนี้ ได้กล่าวถึงผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะในการวิจัยดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความคล่องแคล่วว่องไว ของกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ก่อนและหลังการทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความคล่องแคล่วว่องไว ของกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว ก่อนและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความคล่องแคล่วว่องไว ระหว่างกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M กับกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้

1. กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
2. กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว มีความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีความคล่องแคล่วว่องไวสูงกว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ Nonequivalent Control Group Pretest – Postest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยโปรแกรมการฝึก อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. โปรแกรมฝึกเทนนิส ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งได้ดำเนินการดังนี้
  - 1.1 ศึกษาทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการฝึกเทนนิส
  - 1.2 เขียนโปรแกรมฝึกเทนนิส
  - 1.3 นำโปรแกรมการฝึกที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเทนนิสและวิทยาศาสตร์การกีฬา ตรวจสอบแก้ไข
  - 1.4 นำโปรแกรมการฝึกที่ผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีมาตรฐานและมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. โปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ซึ่งได้ดำเนินการดังนี้
  - 2.1 ศึกษาตำรา และเอกสารต่างๆ เกี่ยวกับรูปแบบการฝึกวิ่งเพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไว
  - 2.2 เขียนโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M
  - 2.3 นำโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 4 คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องเทนนิสและวิทยาศาสตร์การกีฬา ตรวจสอบแก้ไข
  - 2.4 นำโปรแกรมการฝึกที่ผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้เครื่องมือที่มีมาตรฐานและมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางด้านความคล่องแคล่วว่องไว ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบ Spider Test (ภาคผนวก 3) ซึ่งเป็นแบบทดสอบมาตรฐานสำหรับกีฬาเทนนิสเพื่อใช้ทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรง .669 และมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ระหว่าง .890 - .913
4. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก
  - 4.1 นาฬิกาจับเวลาชนิดกดหยุดที่สามารถจับเวลาได้ละเอียด 1/100 ของวินาที จำนวน 5 เรือน เพื่อจับเวลาในการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว
  - 4.2 นกหวีดสำหรับให้สัญญาณในการฝึกซ้อม และให้สัญญาณในการปล่อยตัวของ การทดสอบจับเวลาในการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว ด้วยแบบทดสอบ Spider Test
  - 4.3 ลูกเทนนิส จำนวน 50 ลูก
  - 4.4 เทปวัดระยะทาง ชนิดที่สามารถวัดได้ละเอียด 1/10 มิลลิเมตร
  - 4.5 ใบบันทึกผลการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว โดยใช้แบบทดสอบ Spider Test

วิธีดำเนินการทดลอง

1. สุ่มตัวอย่างโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย จากนิสิตชายวิชาเอกพลศึกษา ปีการศึกษา 2548 ของมหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา จำนวน 30 คน จาก 40 คน
2. จัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับการทดสอบ ใบบันทึกผลการทดสอบ
3. ทดสอบความสามารถทางด้านความคล่องแคล่วว่องไวของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยจำนวน 2 คน เพื่อบันทึกผลการทดสอบและช่วยควบคุมการทดสอบ ใช้แบบทดสอบ Spider Test จับเวลาแล้วเรียงลำดับจากน้อยที่สุดไปหามากที่สุด ตั้งแต่ 1 – 30 แล้วจัดกลุ่ม (Matching) ตามลำดับความเร็ว เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางด้านความคล่องแคล่วว่องไวที่ใกล้เคียงกัน
4. แบ่งกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากข้อ 3 แบ่งเป็น 2 กลุ่ม โดยวิธีแยกกลุ่มดังนี้ ลำดับที่ 1 อยู่กลุ่ม 1, ลำดับที่ 2 อยู่กลุ่ม 2, ลำดับที่ 3 อยู่กลุ่ม 2, ลำดับที่ 4 อยู่กลุ่ม 1, ลำดับที่ 5 อยู่กลุ่ม 1, ลำดับที่ 6 อยู่กลุ่ม 2, ลำดับที่ 7 อยู่กลุ่ม 2, ลำดับที่ 8 อยู่กลุ่ม 1, ลำดับที่ 9 อยู่กลุ่ม 1, ลำดับที่ 10 อยู่กลุ่ม 2 แยกไปอย่างนี้จนถึงลำดับที่ 30 จะได้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มละ 15 คน ซึ่งมีความสามารถใกล้เคียงกันทั้ง 2 กลุ่ม
5. กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนการฝึก เข้ารับการฝึกและทดสอบ หลังการฝึกตามช่วงเวลาที่กำหนดดังนี้
  - 5.1 การฝึกครั้งนี้ใช้เวลาในการฝึก 6 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ พุธและศุกร์ ตั้งแต่วันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2550 ถึงวันที่ 18 มีนาคม 2550 โดยกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มทำการฝึก ระหว่างเวลา 16.30 – 18.00 น. โดยกลุ่มทดลอง ทำการฝึกระหว่างเวลา 16.30 – 18.00 น. และกลุ่มควบคุม ทำการฝึกระหว่างเวลา 17.00 – 18.00 น.
  - 5.2 กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทำการฝึกโปรแกรมเทนนิสพร้อมกันในวันจันทร์ พุธและศุกร์ โดยกลุ่มทดลอง ทำการฝึกโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M 30 นาที หลังจากนั้นจึงทำการฝึกโปรแกรมเทนนิสอีก 60 นาที และกลุ่มควบคุม ฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว วันละ 60 นาที
6. ทำการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม หลังการฝึก สัปดาห์ที่ 6 โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย จำนวน 2 คน เพื่อบันทึกผลการทดสอบและควบคุมการทดสอบโดยให้กลุ่มตัวอย่างทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวโดยใช้แบบทดสอบ Spider Test เพื่อบันทึกเวลาไว้เป็น Posttest
7. รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผลการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือจากภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ถึงหัวหน้าภาควิชาพลศึกษาและ
สุขศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา เพื่อขออนุญาตใช้นิสิตชาย วิชาเอก
พลศึกษา ปีการศึกษา 2548 ของมหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา เป็นกลุ่มตัวอย่างในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล
2. ปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจวัตถุประสงค์ และวิธีการต่างๆ
3. จัดเตรียมสถานที่ อุปกรณ์ สำหรับการฝึกและการทดสอบ
4. ทดสอบความสามารถทางด้านความคล่องแคล่วว่องไวด้วยแบบทดสอบ Spider Test
ของผู้เข้ารับการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม ก่อนการฝึก
5. ควบคุมการฝึกให้เป็นไปตามโปรแกรมการฝึกเทนนิสของทั้ง 2 กลุ่ม และการฝึกวิ่ง
รูปแบบตัว M เฉพาะกลุ่มทดลองตามวันเวลาที่กำหนด
6. ทดสอบความสามารถทางด้านความคล่องแคล่วว่องไว ด้วยแบบทดสอบ Spider
Test ของผู้เข้ารับการทดสอบทั้ง 2 กลุ่ม หลังการฝึกสัปดาห์ที่ 6
7. รวบรวมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบความสามารถทางด้านความคล่องแคล่วว่องไว
ก่อนและหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 6 มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยได้กำหนดการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของเวลาที่ได้
จากการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว ของกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับ โปรแกรมการฝึกวิ่ง
รูปแบบตัว M และกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว ก่อนและหลังการทดลอง
2. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเวลาที่ได้จากการทดสอบความคล่องแคล่ว
ว่องไว ของกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ก่อนกับหลังการ
ทดลอง โดยใช้การทดสอบค่าที ซึ่งไม่เป็นอิสระ (t – Dependent)
3. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเวลาที่ได้จากการทดสอบความคล่องแคล่ว
ว่องไว ของกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว ก่อนกับหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบค่า
ที ซึ่งไม่เป็นอิสระ (t – Dependent)

4. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของเวลาที่ได้จากการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว ระหว่างกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M กับกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว โดยใช้การทดสอบค่าที ซึ่งเป็นอิสระ (t – Independent)

สรุปผลการวิจัย

1. กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีค่าเฉลี่ยของความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 18.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.98 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 16.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.88

2. กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว มีค่าเฉลี่ยของความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองไม่สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ย 18.50 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.97 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 18.34 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.83

3. กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีค่าเฉลี่ยของความคล่องแคล่วว่องไวสูงกว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาผลของการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ที่มีต่อการพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวของผู้เล่นกีฬาเทนนิส ของกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม คือกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M และกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว ซึ่งทำการทดลองเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ ทำการทดสอบความคล่องแคล่วว่องไวด้วยแบบทดสอบ Spider Test ก่อนการทดลองและหลังการทดลองนำผลการทดลองที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผลการทดลองพบว่า

จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่า กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ได้รับโปรแกรมการฝึกวิ่ง

รูปแบบตัว M เพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการวิจัยนั้นสามารถพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวได้และเมื่อใช้ควบคู่กับโปรแกรมการฝึกเทนนิสด้วยแล้วจะสามารถพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวของผู้เล่นกีฬาเทนนิสได้ดียิ่งขึ้น

โทมัส (Thomas, 2000 : 118) กล่าวว่า การฝึกจะเริ่มพัฒนาเมื่อฝึกครบ 2-3 สัปดาห์ และจะพัฒนาสูงขึ้น 4-6% ต่อสัปดาห์เมื่อมีการฝึกอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง นอกจากนี้เจริญุ กระบวนรัตน์ (2545 : 58) ได้กล่าวว่าภายหลังจากฝึกผ่านพ้นไปได้ 2-3 สัปดาห์ ร่างกายจะได้รับการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงดีขึ้น แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไป คือภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 6 เมื่อร่างกายสามารถปรับสภาพได้แล้ว การฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ควบคู่กับโปรแกรมการฝึกเทนนิส จึงส่งผลให้ร่างกายมีการปรับตัว มีความแข็งแรงและมีกำลังมากขึ้น ทำให้กล้ามเนื้อหดตัวได้แรงและเร็ว และเมื่อพิจารณาจากโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M (ภาคผนวก 2) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางและตำแหน่งการเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว ผู้รับการทดลองจะต้องวิ่งด้วยความสามารถสูงสุดในการวิ่งแต่ละเที่ยว และลดความเร็วเมื่อวิ่งเข้าสู่มุมเพื่อหยุดและเก็บลูกเทนนิสที่อยู่ที่มุมและเปลี่ยนทิศทางไปวางอีกมุมหนึ่งตามที่กำหนดให้ ในการเปลี่ยนทิศทางหรือการเคลื่อนที่นักกีฬาจะต้องรักษาการทรงตัวได้อย่างมั่นคง โดยสัปดาห์ที่ 1-3 ฝึกวิ่ง 2 เซต ๆ ละ 4 เที่ยว ระยะในการวิ่งเปลี่ยนทิศทาง 4 เมตร ระยะทางรวม 32 เมตรต่อเที่ยวและเพิ่มการวิ่งเป็น 2 เซต ๆ ละ 6 เที่ยว ในสัปดาห์ที่ 4-6 เมื่อทดสอบความคล่องแคล่วว่องไว พบว่าค่าเฉลี่ยของความคล่องแคล่วว่องไวเพิ่มขึ้น ซึ่งการวิ่งรูปแบบตัว M เป็นการเคลื่อนไหวที่ต่อเนื่อง ลักษณะการวิ่งดังกล่าวจะเกิดผลต่อการปรับปรุงด้านความสัมพันธ์ของระบบประสาทและกล้ามเนื้อเป็นการพัฒนาความสามารถด้านประสาทสั่งการ (Motor Nerve) และประสาทรับรู้ (Sensory Nerve) ที่มีการตอบสนองซึ่งกันและกันได้อย่างรวดเร็ว ทำนองเดียวกันพาวเวอร์และดอดด์ (Power and Dodd , 1997 : 239) กล่าวว่า การหดตัวของกล้ามเนื้อเป็นการควบคุมโดยสัญญาณที่มาจากระบบประสาททอลไกซึ่งตั้งอยู่ที่ (Spinal Cord) ส่งสัญญาณผ่านหน่วยยนต์ (Motor Unit) ไปยังกล้ามเนื้อทำให้กล้ามเนื้อหดตัว ซึ่งการฝึกวิ่งนั้นสามารถเพิ่มความเร็วในการหดตัวของกล้ามเนื้อได้เร็วขึ้นได้ และสามารถส่งผลให้ความคล่องแคล่วว่องไวเพิ่มขึ้นด้วย ดังที่เจมส์ (James, 1997 : 341) กล่าวว่า โดยธรรมชาติของการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวคือ การเปลี่ยนทิศทาง การเคลื่อนไหวและการกลับตัว ซึ่งสามารถทำการฝึกการเคลื่อนไหวได้หลายรูปแบบ เช่น การวิ่งสลับฟันปลา การวิ่งหลบหลีกสิ่งกีดขวาง ซึ่งจะต้องทำซ้ำๆ กันหลายๆ ครั้ง ซึ่งการฝึกเหล่านี้จะช่วยพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวให้เพิ่มขึ้น นอกจากนี้โรเทอร์ (Roetert , 2002 : 943) กล่าวว่าสิ่งที่ต้องพิจารณาโดยทั่วไปในการฝึกความคล่องแคล่วว่องไว การฝึกการเคลื่อนไหวโดยการสร้างสถานการณ์จริงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เล่นพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหว โดยธรรมชาติโดยง่าย การเคลื่อนไหวต่างๆ ควรเป็นการจู่โจมระยะสั้นคล้าย

กัณฑ์เกิดขึ้นในสถานการณ์จริง ในการฝึกควรวี้อัตราส่วนเดียวกับสภาวะการเล่นจริง คือ 5 ถึง 15 วินาที ในการเคลื่อนไหวตามด้วย 15 ถึง 25 วินาที ในการฟื้นตัวหรือกลับสู่สภาพปกติ

จากสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว มีความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียวมีความคล่องแคล่วว่องไวหลังการทดลองไม่สูงกว่าก่อนการทดลองอย่าง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว มีการฝึกโปรแกรมเทนนิสตลอดการฝึก 6 สัปดาห์ซึ่งเป็นการฝึกทักษะเบื้องต้นของกีฬาเทนนิส ได้แก่ การตีลูกหน้ามือ-หลังมือกระทบฝ่าผนัง จับคู่ตีลูกกระดอนพื้นหน้ามือ-หลังมือ จับคู่ตีลูกลอยในอากาศ ลูกตบ ลูกโยนโด่ง เสิร์ฟ อีกทั้งนิติตกลุ่มนี้ได้ผ่านการเรียนวิชาเทนนิสมาแล้วจึงทำให้มีทักษะการฝึกเทนนิสอยู่บ้างแล้ว ซึ่งตลอดการฝึก 6 สัปดาห์ไม่มีการเพิ่มกิจกรรมหรือโปรแกรมการฝึกมากขึ้นกว่าเดิม จึงส่งผลให้การพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวสูงขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จากสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่า กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับ โปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีความคล่องแคล่วว่องไวสูงกว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับ โปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีความคล่องแคล่วว่องไวสูงกว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ผลการวิจัยดังกล่าวอธิบายได้ว่าเกิดจากวิธีการฝึก นั่นคือวิธีการฝึกที่แตกต่างกันจะส่งผลให้ความคล่องแคล่วว่องไวแตกต่างกัน ในกรณีที่ กลุ่มฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางและตำแหน่งได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพและได้ผลอย่างแท้จริง โดยผู้รับการฝึกจะมีการเปลี่ยนทิศทางและการเคลื่อนไหวและต้องเคลื่อนไหวด้วยความเร็วสูงเป็นการเร่งความเร็วอย่างเต็มที่เมื่อออกวิ่งและลดความเร็วเมื่อวิ่งเข้าสู่มุมเพื่อหยุดและเก็บลูกเทนนิสที่อยู่ที่มุมและเปลี่ยนทิศทางไปอีกมุมหนึ่งตามที่กำหนดให้ ในการเปลี่ยนทิศทางและการเคลื่อนที่ผู้รับการฝึกจะต้องรักษาการทรงตัวได้อย่างมั่นคง โดยสัปดาห์ที่ 1-3 ฝึกวิ่ง 2 เซต ๆ ละ 4 เที้ยวและเพิ่มการวิ่งเป็น 2 เซต ๆ ละ 6 เที้ยว ในสัปดาห์ที่ 4-6 ผลจากการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวตามรูปแบบการฝึกดังกล่าว จะเกิดผลต่อการปรับปรุงทางด้านความสัมพันธ์ของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ เป็นการพัฒนาความสามารถด้านประสาทสั่งการและประสาทรับรู้ที่มีการตอบสนองซึ่งกันและกันได้อย่างรวดเร็ว รวมทั้งการทำงานร่วมกันของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ทำให้กล้ามเนื้อหดตัวได้เร็วโดยเฉพาะการตอบสนองในสภาพการณ์ของการเคลื่อนไหวหรือการกีฬา ซึ่งนักกีฬาจำเป็นต้องมีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เวลาในการเคลื่อนไหวที่ตอบสนองต่อการกระตุ้น

นี่เป็นส่วนประกอบที่สำคัญของความคล่องแคล่วว่องไว ส่งผลให้ร่างกายมีการปรับตัวมีความแข็งแรงและมีกำลังมากขึ้นจึงทำให้กล้ามเนื้อหดตัวได้แรงและเร็วขึ้น โดยเฉพาะการตอบสนองในสภาพการณ์ของการเคลื่อนไหว สามารถเคลื่อนไหวพุ่งตัวออกไปข้างหน้า เปลี่ยนทิศทางได้อย่างรวดเร็ว แม่นยำ หยุดได้เร็ว ส่วนการปรับตัวของระบบประสาทสามารถรับคำสั่งและส่งคำสั่งไปยังกล้ามเนื้อ เอ็น และข้อต่อที่ได้รับการกระตุ้นตามลำดับขั้นตอนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง แม่นอน เป็นการพัฒนาการทำงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อได้อย่างอัตโนมัติ ช่วยลดเวลาปฏิกิริยาลง ทำให้ความคล่องแคล่วว่องไวดีขึ้น สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างรวดเร็ว ทำนองเดียวกัน ฮาเซลดีน (Hazedine , 1998 : 285) กล่าวว่า เมื่อมีการออกกำลังกายจะเกิดการพัฒนาต่อคุณสมบัติของกล้ามเนื้อและระบบประสาท การตอบสนองของกล้ามเนื้อจะเป็นการเพิ่มขนาด ส่วนการเพิ่มการตอบสนองของกระแสประสาทที่มาจากระบบประสาทส่วนกลาง การระดมเส้นใยกล้ามเนื้อแต่ละหน่วยยนต์ภายในกล้ามเนื้อจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น การควบคุมของระบบประสาทและการตอบสนองของกล้ามเนื้อจะมีความสัมพันธ์กันเพิ่มขึ้น ความเร็วในการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ จึงเพิ่มขึ้นตามมา การเพิ่มความเร็วในการวิ่ง จะต้องพิจารณาถึงความเร็วในการหดตัวของกล้ามเนื้อเป็นส่วนประกอบ การเพิ่มความเร็วในการหดตัวของกล้ามเนื้อสามารถทำได้แต่อยู่ในขอบเขตจำกัดด้วยการฝึกการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วซ้ำ ๆ กัน เมื่อทำการฝึกเป็นเวลานาน นอกจากจะเพิ่มประสิทธิภาพของคำสั่งของระบบประสาทไปยังกล้ามเนื้อแล้ว ยังจะทำให้ประสิทธิภาพของกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้นด้วย เช่นเดียวกับ ชุคคี เวชแพศย์และกันยา ปาละวิวัธน์ (2540 : 59) กล่าวว่า ความคล่องแคล่วว่องไวสามารถเพิ่มขึ้นได้โดยการฝึกส่วนประกอบต่างๆ เช่น การร่วมงานกันของกล้ามเนื้อ ซึ่งต้องพยายามพัฒนาให้เกิดการร่วมงานกันในการเคลื่อนไหวที่เป็นแบบหนึ่งแบบใดที่จำเป็นต่อการทำกิจกรรมนั้น ๆ รวมทั้งการฝึกพลังของกล้ามเนื้อ จะทำให้ความคล่องแคล่วว่องไวพัฒนาได้ ถ้าพลังกล้ามเนื้อไม่ดี การควบคุมแรงเฉื่อยของร่างกายจะเป็นไปได้ไม่ดี ตัวอย่างเช่น ในการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว ย่อมต้องการกำลังขามาก เพื่อให้ร่างกายหยุดหรือเพื่อให้เปลี่ยนทิศทางการพุ่งตัวออกไปขึ้นอยู่กับกำลังซึ่งต้องอาศัยพลังและความเร็วด้วยรวมทั้งเวลาปฏิกิริยาซึ่งเป็นเวลาที่ใช้ในการเคลื่อนไหวที่ตอบสนองต่อการกระตุ้นมีความสำคัญต่อความคล่องแคล่วว่องไว และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ มาลีรัตน์ มณีเขียว (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของการฝึกวิ่งรูปแบบตัว S และรูปแบบตัว Z และรูปแบบตัว S ร่วมกับรูปแบบตัว Z ที่มีต่อความคล่องแคล่วว่องไวของนักกีฬารักบี้ฟุตบอล พบว่า ภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 4 และภายหลังจากฝึกสัปดาห์ที่ 8 กลุ่มทดลองที่ 1 มีค่าเฉลี่ยความคล่องแคล่วว่องไวแตกต่างจากค่าเฉลี่ยของความคล่องแคล่วว่องไวของกลุ่มทดลองที่ 2 3 และ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากวิธีการฝึกที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้ความคล่องแคล่วว่องไวแตกต่างกัน

จะเห็นได้ว่า กลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียวจะส่งผลให้ความคล่องแคล่วว่องไวมีการพัฒนา แต่การพัฒนาจะเป็นไปอย่างช้า ๆ ต้องใช้ระยะเวลาการฝึกที่นานจึงจะเห็นผล ส่วนกลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสควบคู่กับโปรแกรมการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ที่ได้รับการฝึกเพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวด้วยรูปแบบตัว M จะเห็นว่ามีการพัฒนาดีกว่ากลุ่มฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียวอย่างชัดเจนและการพัฒนาเป็นไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นถ้าหากการฝึกทักษะของผู้เล่นกีฬาเทนนิสมีพัฒนาการด้านความคล่องแคล่วว่องไวดีซึ่งจะส่งผลให้ผู้เล่น เล่นหรือแข่งขันกีฬาได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มีผลทำให้การพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวสูงขึ้น ในการฝึกความคล่องแคล่วว่องไวของผู้เล่นกีฬาเทนนิสสามารถนำการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M มาฝึกควบคู่กับโปรแกรมเทนนิส ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เล่นกีฬาเทนนิสสามารถพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวสูงกว่าการฝึกโปรแกรมเทนนิสเพียงอย่างเดียว ดังนั้นน่าจะเป็นประโยชน์ให้กับผู้ฝึกสอน ครูผู้สอน นักกีฬาและผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้และเลือกรูปแบบการฝึกเพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวได้อย่างเหมาะสมและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองมากกว่า 6 สัปดาห์ เพื่อให้ทราบผลการทดลองได้อย่างชัดเจนว่าความคล่องแคล่วว่องไวหลังจากได้รับการฝึกแล้วจะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างไรในแต่ละช่วงเวลา

2.2 ควรมีการศึกษาผลการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ควบคู่กับรูปแบบการฝึกวิ่งอื่นๆ เพื่อศึกษาผลของความคล่องแคล่วว่องไว

2.3 ควรเลือกกลุ่มตัวอย่างที่จะมาเป็นตัวแทนในการทดลอง จากกลุ่มนักกีฬา เนื่องจากนักกีฬาจะมีเป้าหมายและความมุ่งมั่นในการฝึกมากกว่า ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวอย่างเต็มที่

2.4 ควรจะได้มีการศึกษาผลของการฝึกวิ่งรูปแบบต่างๆ ที่มีต่อด้านสมรรถภาพทางด้านอื่นๆ เช่น เวลาปฏิริยาตอบสนอง ความเร็ว กำลัง ความแข็งแรง เป็นต้น

2.5 ควรมีการศึกษาผลของการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ที่มีต่อการพัฒนาความคล่องแคล่วว่องไวกับนิสิตหญิงหรือนักกีฬาหญิง

2.6 ควรมีการศึกษาผลของการฝึกวิ่งรูปแบบตัว M ที่มีต่อการพัฒนาความคล่องแคล่ว
ว่องไวในวัยที่แตกต่างกัน